

Αὐτὰ ὅλα ἐπὶ τέλους—μολονότι οὔτε θέατρον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι ἀπολαύει ἡ πρωτεύουσα, οὔτε ὅτι ἡ γαλλικὴ γλῶσσα ὀμιλεῖται ἐν Ἀθήναις, οὔτε ὅτι ἡ σύγχρονος παρισινὴ φιλολογία εἶναι διαδεδομένη ἐνταῦθα—οὔτε εἰς μουσικὰς συμφωνίας ὅτι ἐντρυφῶμεν, οὔτε εἰς ἄλλας διαχύσεις, ἀλλ' ἔστω! αὐτὰ ὅλα ἐπὶ τέλους τὰ βλέπει ὁ κ. Παράσχος μόνον ἐν Ἀθήναις. Εἰς τὸν Βάλτον, εἰς τὴν Εὐρυτανίαν, εἰς τὴν Βόνιτσαν, καὶ φουστανέλλας δύναται νὰ ἀπολαύσῃ ὁ κ. Παράσχος, λερωμένας μάλιστα εἰς τὸ ζενίθ καὶ λέξιν γαλλικὴν νὰ μὴ ἀκούσῃ καὶ δημόσιος περίπατος νὰ μὴ προσβάλλῃ τὰ ὀπτικά του νεῦρα καὶ ἤχος μουσικῆς τὰ ἀκουστικά του. Εὐρίσκει ἐκεῖ τὸ ἰδεώδες ἢ Μουσά του; Πρέπει νὰ τὸ εὐρίσκη, ἀφοῦ τοιοῦτο ζητεῖ, καὶ τότε τὰ πράγματα τοῦ ἔθνους βαίνουνσι κάλλιστα, διότι αἱ Ἀθηναὶ μόνις ἔχουν ἐβμήκοντακισηλίους κατοίκους, αἱ δὲ λοιπαὶ ἐπαρχίαι ἑκατομμύριον.

Ἄλλ' ἐν Καλάμαις, ἐν Οἰτύλῳ, ἐν Γυθειῳ, ἐν Ἀρεοπόλει, ἐν Σπάρτῃ, ἐν Κορώνῃ, ἐκεῖ καὶ ἡ πυρῖτις εἶναι πάντοτε εἰς ἐργασίαν, τὰ ὄπλα πάντοτε ἔχουν δουλειάν, κατὰ δὲ τὴν στατιστικὴν τοῦ κ. Σαράβα, 400 φόνοι ἐγένοντο ἐν Μεσσηνίᾳ, μόνον ἐν διαστήματι 4 ἐτῶν, ἐν ᾧ εἰς ὅλην τὴν Γαλλίαν—χώραν διεφθαρμένην, ὅχι Ἐκκλησίαν γεμάτην Παναγιάν—μόνον 70.

* *

Ποῖον πρέπει νὰ εἶναι τὸ ἰδεώδες τῆς νεοελληνικῆς ποιήσεως, ὁ κ. Παράσχος δὲν δύναται νὰ τὸ ἠξεύρῃ, διότι αἱ γνώσεις αὐταῖδεν εἶναι στίχοι νὰ εἶναι προϊόντα ἐμπνεύσεως ἀπαιτοῦσιν ἄλλον ἐγκέφαλον, ἄλλας μελέτας, ἄλλην ἀγωγὴν καὶ τούτων πάντων στερεῖται ὁ ἐθνικός μας ποιητὴς, διότι τούτων πάντων στερεῖται τὸ πολὺ ἔθνος, οὐ λύρα εἶναι ὁ Παράσχος.

* *

ὑπὸ τεχνοκριτικὴν ἐποψίν τὸ ποίημα τοῦ κ. Παράσχου ἔσπευτο δυστυχῶς τὴν φορὰν ταύτην τῶν ἀστραπῶν ἐκείνων αἰτινες ἐνίοτε διαθέουσι τοὺς στίχους του καὶ σώζουσι αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ πυρός. Αἱ εἰκόνες του ἦσαν τετριμμένα καὶ αἱ ἰδέαι κοιναί! Ἐνιαχοῦ μόνον ἀνεύρισκέ τις ἀληθὲς πάθος καὶ ἐξ ὅλου τοῦ ποιήματος ἴσως ἀληθῆ ποίησιν ἐνέκρυπτε τὸ μέρος τοῦ γέροντος ἀγωνιστοῦ.

Τὸ σατυρικόν του μέρος ἐκτὸς ἐνὸς στίχου περὶ τοῦ ἐρωπῶντος ἂν ὁ Βαλαωρίτης, ὅστις ἐμελλε νὰ ὀμιλήσῃ μίαν ἐσπέραν, ἔζη ἢ ἦτο μακαρίτης, ἦτο καὶ αὐτὸ ἄχρουν, ἐνίοτε δὲ χυδαῖον, ὅταν ἤρχετο νὰ ὑβρίσῃ φυσικὰ ἐλαττώματα, τὰ ὁποῖα ὅμως εἶναι λίαν κεχαρισμένα, ὅταν δίδωσι μεταξὺ ὅλου τοῦ νεοελληνικοῦ Παρνασσοῦ τὴν δάφνην εἰς τὸν ὑβριστήν.

Αὐτὰ διὰ σήμερον· ἐὰν προκληθῶμεν, ἔχομεν ὄρεξιν νὰ ἐπανέλθωμεν.

Καλιμαπᾶν.

SURPRISE.

Τόσαις φοραῖς, μελαγχροινῆ, σὲ βλέπω στ' ὄνειρό μου,
 Ὅπου ἂν εἶναι ἀδελφός ὁ ὕπνος τοῦ θανάτου,
 Ἦθελα ὁ θάνατος σὲ μὲ ν' ἄπλωνε τὰ φτερά του!
 Γιατί . . . γιατί παντοτεινὰ θὰ σ' ἔχα στὸ πλευρό μου.

De Cock.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ἕγλη δράματος διὰ τὸν συγγραφέα τῆς Ἀπίστου τὸν κ. Ἀντωνιάδην.

Ὁ ἐπιστήθιος τοῦ κ. Δεληγιάννη, ὁ πολιτικός του κουμπάρος, ὁ στεφανοπλόκος Ῥοντήρης, ἐλειποτάκτησεν.

Γνωστὸν δὲ εἶναι ὅτι πρὸ πολλοῦ ὁ κ. Δεληγιάννης ἔχασε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ τὸν νύσῃ κάποτε κάποτε μίαν σφριγῶσα κόρυζα.

Ἐπίσης μίαν ἱερὰ μνήμη κινδυνεύει νὰ γίνῃ ἱερὰ λήθη, καὶ ἀπὸ ἱερομνήμονος θὰ ὀνομάζεται ἱερόλιθος.

Ἐν γένει αἱ πληροφορίες μας περὶ τοῦ κόμματος τοῦ κ. Δεληγιάννη, εἶναι ὅτι ἐντὸς ὀλίγου μένει φαλακρὸν, ὡς ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀρχηγοῦ του.

Ἕνα ἐπανέλθωμεν εἰς τὸν ποιητὴν τῆς Ἀπίστου, τοῦ διδομένου καὶ τὸν *καθαβᾶν* τοῦ δράματός του.

ΜΕΡΟΣ Α'. Ὁ στέφανος. ΜΕΡΟΣ Β'. Ἡ ὑποτροφία. ΜΕΡΟΣ Γ'. Ἡ ἀφαίρεσις τοῦ ὑπουργείου τῶν οικονομικῶν. Τὰ τρία τοῦ φθάνουν. Εἰς τὸ τρίτον θὰ γίνῃ καὶ ἡ λύσις.

Ἐὰν εἶχε τοῦλάχιστον δασεῖαν τὴν κόμην ὁ δημιουργὸς τοῦ κόμματος, Ἀναστάσιος Βυζάντιος, θὰ τοῦ προσέθετεν ὀλίγην τρέχωσιν· ἀλλὰ μόνις τοῦ φθάνει δι' αὐτὸν ἡ ὑπάρχουσα κίμωσις. Δὲν μένει ἄλλο ἢ νὰ καταφύγουν καὶ οἱ δύο εἰς τὸ ἀλάθηστον τῆς Κυρίας Ἀλλεν.

Οἱ νεροκράτορες, δημαρχεῦοντος τοῦ κ. Σούτσου, ἐγένοντο σωστοὶ αὐτοκράτορες. Οὔτε μιλοῦνται· χρειάζεται πρὸς τοῦτο ἄδεια ἀκροάσεως· πῶς ἀποκτᾶται ἡ ἄδεια, αὐτοὶ καὶ τὸ νερὸ τὸ ξεύρου.

Ἐως τῶρα ἐγνωρίζομεν τυράννους τῆς φωτιᾶς· τῶρα ἀπεκτήσαμεν καὶ τυράννους τοῦ νεροῦ.

Πρώτην φορὰν προχθὲς εἰσῆχθη ἡ κλακ καὶ εἰς τοὺς Συλλόγους· ὑπῆρχεν εἰς τὸ ποίημα τοῦ κ. Παράσχου ὀλόκληρος ὀρχήστρα κλακιστῶν διασκεδάσασα πολὺ τὸ νοῦμον καινόν.

Παρατηρήθη ἡ ἔλλειψις τοῦ ὠραίου φύλου εἰς τὸ ποίημα τοῦ κ. Παράσχου. Ἀναμένεται φοβερὰ σάτυρα τοῦ ποιητοῦ ἐναντίον των. Ὅλη ἡ ἀντάρα τοῦ Σουλίου θὰ χυθῇ κατὰ κεφαλῆς των.

Ἐβλεπέ τις τὸν κ. Παράσχον περιστοιχοῦμενον ὑπὸ δράμαθου νέων ποιητῶν τῆς Ῥωμαντικῆς σχολῆς.

— Ἀποτελοῦν, ἠρώτα, τὴν αὐλήν σου;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἄλλος, αὐτοὶ καὶ αὐτὸς ἀποτελοῦν συναυλίαν.

Τὰ κλασικά παράθυρα τοῦ Μαϊφάρτ κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτῶν μεταμόρφωσιν μετεβλήθησαν εἰς ἀληθῆ παρκέτα χοροῦ. Τὸ ἐν παράθυρον νομίζεις ὅτι εἶναι ἡ αἴθουσα τοῦ Σερπιέρη, τὸ ἄλλο ἡ αἴθουσα τοῦ Ῥικάκη. Καὶ εἰς τὰ δύο χορεύεται τὸ κοτιλλιῶν, τὸ φινάλε αὐτοῦ τοῦ χοροῦ, ἡ ἀπομασκάρωσις τῶν χορευτῶν.

Ὁ κ. Μαϊφάρτ ἐξέθεσε τὰ πολυτελέστερα ἰσχύκλια εἶδη, χρυσαλίδας, ψαράκια, παράσημα, περικεφαλαίας, χιόνι, ξίφη, κασκέτα, ὅλα ἐν γένει ἐκεῖνα τὰ σχήματα δι' ὧν ἡ κοκέττα χορεύτρια μασκαρεύει τὸν κο . . . ὅχι δὲν πάγει . . . χορευτὴν τῆς.

Τὸ μέγα θαῦμα τῶν παραθύρων τοῦ κ. Μαϊφάρτ εἶναι δλόκληρος συσκευή ἱππότου τοῦ μεσαιῶνος, φυσικοῦ ἀναστήματος, μετὴν ὁποῖαν ὅστις τῶν χορευτῶν παρουσιασθῆ θὰ ἀπελπίσῃ ὅλας τὰς χορευτριάς, διότι θὰ βάλῃσι κατὰ σιδήρου, κατὰ θωρηκτοῦ.

Τὴν χαρίζομεν λοιπὸν εἰς τὸν φίλον μας Κάρ.

Βυχόμεθα ταχεῖαν κατανάλωσιν τῶν καλλιτεχνικωτάτων αὐτῶν εἰδῶν τοῦ κ. Μαϊφάρτ, μολονότι ὁ νεώτερος Ἀθηναῖος, tutto vede, poco compra e meno paga.

ΠΑΝΣΕΔΕΣ.

Ὁ περιηγητὴς τῆς Κολομβίας Ῥουλὲν διηγεῖται ὅτι αὐτὸς καὶ τρεῖς σύντροφοι οἵτινες τὸν συνώδευον, καταληφθέντες ὑπὸ ἀγρίας πείνης, ἔφαγον μετ' ἀπλήστου ὀρέξεως πέντε ζεύγη ἀρβηλῶν καὶ μίαν ἐμπροσθέλαν δερματίνην. Τί ἰδέαν θὰ ἐλάμβανεν ὁ περιηγητὴς οὗτος περὶ τοῦ ἥρωϊσμοῦ τῶν Ἑλλήνων πολιτικῶν μας οἵτινες ἐν μέσασι Ἀθηναίαις, χωρὶς νὰ ἀναγκασθῶσιν ὑπὸ τοῦ δαίμονος τῆς πείνης, κατεβρόχθισαν καθ' ἑκατοστίας πετσώματα καὶ ἀρβύλας!

Λέγεται ὅτι οἱ πεινῶντες καὶ μὴ ἔχοντες νὰ φάγουν καθ' ἕνους βλέπουσι διάφορα δράματα, ὄπτασις, οἶον δάση, κήπους, ῥυάκια· τὸ ἴδιον φαίνεται πάσχωσιν ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, ὅστις λιμώττων καὶ μὴ ἔχων νὰ θρέψῃ οὔτε πεντακισχιλίους ἄνδρας ἐν τῷ περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ στρατοῦ νομοσχεδίῳ του, ὄνειρεύεται ἑκατομμύρια, μπερσάλους, 26,000 ἄνδρας, μεγάλην Ἑλλάδα καὶ ὅσας ἄλλας παρακρούσεις καὶ δελήρια ἐπάγεται ἡ πείρα.

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ.

Βίς ἐν ἐκ τῶν Μεγάλων Ξενοδοχείων τῆς πλατείας Συντάγματος δύνανται πολὺ καλὰ νὰ μὴν ἀνάπτουν τὰ φῶτα τῆς Salle à manger, διότι ἰκανὸν πῶς ἀναδίδει ἡ μεγαλοπρεπὴς φαλάκρα τοῦ νεοσυλλέκτου ὑπηρετοῦ Μπαβέα.

*
**

ΕΛΗΑΣ ΚΛΩΝΑΡΙ.

Γιατ' εἶχαμε μαλώσει δὲν θυμοῦμαι.
Κοντὰ ἐγὼ μ' ἐκείνη καθισμένοι
Ἔχομε νὰ τὴν μούρη κρεμασμένοι
Καὶ δὲν μιλοῦμε.

Ἦ τὸ χέρι τῆς κρατεῖ ἐλῆας κλωνάρι,
Μιὰ στρέφει ἀπὸ κρουφὰ καὶ με κυττάζει,
Μιὰ πάλι τὸ μαδᾷ, τὸ κομματιάζει
Μὲ τὴν χάρη.

Ἐξαφνα τὸ χεράκι τῆς ἀπλώνει,
Μὲ γέλοιο τὴν ἐλῆά μου δίνει
Ὁ πόλεμος, μου λέει, σῶνεις
«Τώρα εἰρήνη!»

Τὰ χεῖλια μου ἰς τὰ χεῖλια τῆς κολλάω . . .
Μονάκριβο φιλιτῆς ἔχω πάρει,
Ὅμως κι' αὐτὸ ἰς ἐσένα τὸ χρωστάω
Ἐλῆας κλωνάρι!

Domino noir-rouge.

ΚΑΡΑΜΕΛΛΙΣ.

Ἐξέφραζεν εἰς τὴν ἀπορίαν τοῦ πῶς αἱ γυναῖκες ἐλαφρότερον ἐνδουόμεναι δὲν ἀρπάζουν κρῦο ὅταν βγαίνουν ἔξω, ἐνῶ οἱ ἄνδρες, καὶ μετὴν πανοπλίαν τῶν ἀκόμη ἀρπάζουν.

— Διότι τὸ κρῦο, ἕνεκα λόγων κοινωνικῆς ἀβρότητας, ἀπῆντησεν ἄλλος, κάμνει τόπο νὰ περάσουν αἱ γυναῖκες, ὡς γυναῖκες, ἐνῶ εἰς τοὺς ἄνδρας πέφτει ἐπάνω τῶν καὶ ἔτσι ἀρπάζομε τὸ κρῦο.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ — ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΟΝ

ΑΡΩΜΑΤΟΠΩΛΕΙΟΝ.

Διευθυντῆς Λεούσης

Κατὰ τὴν Ὁδὸν Σταδίου ἀρτικρὸ τοῦ Βασιλικοῦ Σταύλου.

Ὁ κ. Λεούσης, κομμωτὴς τοῦ θεάτρου, εἶναι καλλιτέχνης διὰ τὰς κομμώσεις ἰδίως τῶν κυριῶν, προσκαλούμενος κατ' οἶκον καὶ δίδων τὸν τόνον τοῦ κάλλους εἰς τὴν κόμμωσιν.

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΦΙΛΟΚΑΛΟΝ.—ὍΛΑ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ—ΠΕΡΟΥΚΑΙ ΔΙ' ΕΝΟΙΚΙΟΝ.—ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΣΙΝΙΚΗ ΒΑΦΗ.